

[Tholstrup.]

duktionen derovre — er kommet til det resultat, at der ikke er noget i vejen for, at roesukker kan konkurrere med rørsukker. Det er en meget vigtig udtalelse, som jeg støtter mig til og vil støtte mig til i fremtiden.

Når landbruget — og herunder sukkerproduktionen — var ude i disse vanskeligheder netop i 30'erne, skyldes det helt andre årsager, nemlig at man ikke ville lade det prisfald, som slog igennem for de af landbrugets produkter, som vi eksporterede, slå igennem også for de produkters vedkommende, som landbruget købte. Man opretholdt kunstige priser, man opretholdt kunstige afgifter o. s. v., o. s. v., som gjorde, at landmanden, når det drejede sig om de varer, han skulle købe for sine penge, ikke fik gavn af de prisfald, der skete ude i verden. Og det er det, man stadigvæk minder den danske forbruger i at få — dette skal jeg komme tilbage til længere fremme i min tale.

Men selvfølgelig må sukkerproduktionen følge med. Man må have rationaliseringen gennemført. Det er jo ikke alene sukkerfabrikkerne, der trænger til nye dampanlæg eller kraftanlæg, nye maskiner og nye metoder, aflæsningsapparater, og hvad dertil hører. Det gælder også dyrkningen af roerne, sårningen og rensningen, tyndingen og optagningen, som jo er et af de sværeste problemer, og endelig transporten. Vi så under behandlingen af forslaget om mejerirationaliseringen, at transportproblemet var i forgrunden, at transporten af mælken til mejerierne var den største udgift. Mon ikke transporten af sukkerroerne er en så vigtig faktor, at vi må bede den højtærede minister se med lidt større venlighed på en moderne transport i Danmark ved at åbne for lastbilimporten, så vi kan få de lastbiler, vi har brug for, så vi kan få kørt sukkerroerne til fabrikkerne på en billig og bekvem måde? Jeg har selv erfaringer for, hvor vanskeligt det er at få lastvogne, jeg har ordrer liggende inde, som er årgamle, men jeg kan ikke få de vogne, jeg vil have. Jeg bliver bestormet med breve og henvendelser fra folk, der vil købe lastvogne til deres virksomheder, og som fortæller, at der er års og dags leveringstid. Når sukkerroerne, som vi jo så det ved vort besøg i Gørlev, bliver kørt på gamle, faldefærdige køretøjer, som må holde i timevis, for at sukkerroerne kan blive aflæsset, er man klar over, at netop aflæsningen og transporten trænger til at rationaliseres. Bliver denne rationalisering ført igennem til bunds,

er det sikkert rigtigt, at sukkerroeproduktionen kan være rentabel.

Den højtærede minister har ikke glemmt sit program „Fremtidens Danmark“ og kunne godt tænke sig, at sukkerproduktionen blev overtaget af samfundet, og hele denne koncessionsordning er da også et godt skridt i denne retning. Man må beundre den højtærede minister for hans evne til at skaffe sig hjælpere til at gennemføre sit program. Bare han vifter lidt med økonomiske særrettigheder og fordele for bestemte befolkningsgrupper, står man straks parat til at støtte bestræbelserne.

Det er beskæmmende for de tre borgerlige partier — jeg siger, det er beskæmmende for de tre borgerlige partier, at de her har ladet sig lokke med til at lægge fundamentet til sukkerfabrikkernes socialisering. Målet, statens overtagelse af produktionsmidlerne, er her delvis nået, endda på den geniale måde, at staten får hals- og håndsret over denne produktion uden investering. Det bedes det ærede medlem hr. Aksel Larsen lægge mærke til. Det har ikke kostet staten en øre at få hals- og håndsret over produktionen. Det er ikke sådan som i England, hvor socialisterne må betale milliardbeløb for at overtage kulminerne og jernbanerne. Jo, vi er vel rejst med en borgerlig opposition, der slet ingen opposition er, men som optræder som fødselshjælper for socialismen.

Den højtærede minister bekender sig til demokratiet, og det glæder jeg mig over, og føler sig i hvert fald på nuværende tidspunkt ikke presset til at fravige demokratiets regler og kan altså ikke få gennemført den fuldstændige statsovertagelse, før hans parti får flertal eller støtte hertil. Det er derfor ganske illoyalt af det ærede medlem hr. Aksel Larsen at kritisere, at den højtærede minister er blevet moderat, når det er det ærede medlems førelse af det kommunistiske parti, der har ført til det for ham så sørgelige resultat, at partiet skrumpet ind, så presset bliver mindre. Havde det ærede medlem hr. Aksel Larsen beholdt sine 18 mandater, var „Fremtidens Danmark“ sikkert ikke blevet modereret.

Når den højtærede minister har fået hals- og håndsret over produktionen, hvad vil han så egentlig mere? Ja, det synes ikke at være tilfredsstillende. Man foreslår derfor, at der tages et initiativ til, at det privatkapitalistiske foretagende bliver gjort kooperativt, men er det alligevel ikke en vej til udligning mellem statsdrift og andelsdrift? Før krigen var andelsselskaberne frie